

Molt lluny

Títol original: *Molt lluny* (*Zo Ver Weg*) (AKA: *Muy lejos*) **Direcció i guió:** Gerard Oms
Països: Espanya i Països Baixos **Durada:** 100 min **Any:** 2025 **Gènere:** Drama social
Interpretació: Mario Casas, David Verdaguer, Ilyass El Ouahdani, Nausicaa Bonnín...
Música: Sílvia Pérez Cruz **Fotografia:** Edu Canet **Distribuïdora:** Bteam Pictures **Estrena a Espanya:** 11/04/2025

No recomanada per a menors de 12 anys

Versió original en català, castellà, anglès i neerlandès, amb subtítols en català

SINOPSI

En Sergio viatja a Utrecht amb la seva família per assistir a un esdeveniment esportiu. Abans d'agafar el vol de tornada a Barcelona, pateix un atac de pànic i pren la decisió de quedar-se a Holanda. Incapaç de donar una explicació lògica als seus, talla el contacte amb el seu passat. Des d'aquest moment haurà de sobreviure sense diners, sense amics, sense casa i sense parlar l'idioma, fins que aconsegueixi trobar-se a ell mateix. (gencat.cat)

CRÍTICA

Mario Casas demostra al Festival de Màlaga com de bé li escau el cinema d'autor

L'actor brinda la seva interpretació més íntima i natural a Molt lluny, l'òpera prima del seu coach, Gerard Oms

De vegades cal anar-se'n lluny per trobar-se a un mateix. Separar-nos d'aquells que ens impedeixen ser el que anhelem, desitgem, sabem que som i no gosem reconèixer. Aquesta idea és tan central en aquesta òpera prima que s'estrena el proper **11 d'abril** després de passar pel Festival de Màlaga, que, de fet, el seu títol no és altre que **Molt lluny**.

Molt lluny és on acaba el Sergio, un aficionat de l'Espanyol que aprofita un viatge a un partit a Utrecht per quedar-s'hi i iniciar una nova vida. Enrere queda casa seva a Catalunya, els seus pares, aquell germà que intueix millor que ningú les raons d'aquest autoexili, encara que el Sergio insisteixi en els estralls de la crisi de 2008.

Molt lluny és la crònica d'aquesta estada als Països Baixos, la de la seva recerca i autoconeixement, la del seu viatge interior de la masculinitat més violenta i fins i tot homòfoba a la reconciliació amb una sexualitat fins aleshores reprimida. Però també és el retrat d'un país d'acollida racista, que mira per sobre de l'espatlla els estrangers, un fet poques vegades mostrat al cinema espanyol.

És un relat massa específic, ple de detalls com aquestes poesies catalanes a l'Institut Cervantes, com aquestes bicicletes robades o perdudes en un mar de bicicletes idèntiques, com per no ser autobiogràfic. I, segons ens ha explicat el director **Gerard Oms** a l'entrevista publicada a l'últim número de *Cinemanía*, aquest és, precisament, un recompte íntim i personal del viatge que va emprendre ell mateix després de la crisi del 2008 per buscar-se a si mateix.

Molt lluny destaca per la seva posada en escena naturalista, per la fotografia en tons blaus, freda, apagada, com són els dies al nord d'Europa, pel seu ús de la música diegètica, a través sobretot d'aquell company de pis que toca incessantment el violoncel.

Però, sens dubte, el plat fort d'aquesta òpera prima són les interpretacions, com no podria ser altrament sent el director un *coach* d'actors molt conegut que ha treballat amb **Ana Wagener**, **Bàrbara Lennie**, **Marta Nieto** o el mateix **Mario Casas**, el seu amic, que va ser qui el va animar a portar la seva història a la pantalla.

Oms aconsegueix de **Mario Casas** la seva millor interpretació fins avui, la més natural, la més íntima, emparada pel marc d'un cinema d'autor que l'actor no havia freqüentat fins ara. De la mateixa manera, brillen al seu voltant les interpretacions de **Raúl Prieto** (encara no li coneixem un mal treball a aquest actor al qual sens dubte voldríem veure més) i **David Verdaguer**, que ni amb la seva simpatia inherent aconsegueix fer amable aquest català perpètuament emmurriat i esquerp al qual dona vida.

Andrea G. Bermejo - 20minutos.es